

Comharchumann Sliogéisc Chonamara Teo.

Coill Sáile
Cill Chiaráin
Conamara
Co. na Gaillimhe
Fón: 095-33489
087-2267511

*Táirgeadh oisrí muiríní
d'óstáin, gliomaigh,
portáin agus gach cinéal
sliogéiscbialanna agus
tithe ósta.*

*Gach eolas ó James Harrington,
Bainisteoir*

CLÓDÓIRÍ LURGAN TEO.

*Specialists in
Books, Brochures,
Newsletters,
Magazines,
Stationery,
Mass Leaflets,
NCR Books,
Flyers, Posters,
Programmes
and all general
printing.*

Scoth na
Clódoireachta
i.e. Leabhra,
Stáisineoireacht,
Bróiséirí agus
obair ginearálta.

I gcóir tuilleadh eolais / For more information
or quotations call us at
091 593251 / 593157
or fax us at **091 593159.**
email: clodoiri@eircom.net

Díolachán Mór Bliantúil ar an 15/16 Samhain 2003

STANDÚN

"Siopa de'n Scoth"

An Spideál, Co. na Gaillimhe
Fón 091-553108

*Gach rath ar an bhfeile
- ó Mhuinntir Standún*

Tá Ciorcal Scríbhneoirí Óga ag teacht le chéile faoi choimirce Phléaráca Teo. ó 1999. Tháinig an Ciorcal Scríbhneoirí Óga le chéile i 2003 faoi stiúir Thadhg Mhic Dhonnagáin. Seo roinnt samplaí de shaothar na scríbhneoirí óga a ghlac páirt i mbliana.

Gadaí an tSaoil

le Diarmaid Ó Ceallaigh

Bhí ganntanas custaiméirí i dTigh Shéamuis, an teach ósta, mar ba ghnáth san iarnóin ar an Satharn. Áit bheag a bhí ann, é ar éigean níos mó ná gnáth-sheomra bunscoile. Ní raibh ann ach teilifíseán beag thuas sa gcoirnéal ar chlé agus tú ag teacht isteach an doras, chomh maith le cupla seanbhord agus stólanna mí-chompordacha a bhí ina seasamh taobh leis an mballa salach, tais a rith timpeall an tí ósta. Bhí boladh láidir toitíní agus alcóil san aer throm, suarach.

Bhí cuntar adhmaid dhorchá os comhair an dorais, áit a raibh Colm ina shuí ar stól ard. Bhí scamall an bhróin air agus é ag críochnú go mall, réidh an pionta Guinness a cheannaigh sé trí ceathrú uaire roimhe sin.

D'oscail an doras agus dhíbrigh solas geal an lae doiléireacht an tí ósta, ar nós solas sráide casta ar siúl sa gclapsholas agus taispeánadh do Cholm na scoilteanna ar na ballaí, an dusta ar na boird agus na marcanna ar an urlár. Ach dhún an doras, agus chlúdaigh an leath-dhorchadas na lochtanna arís.

Shiúil Seáinín isteach an doras agus shuigh sé síos ar stól taobh le Colm. "Cén chaoi bhfuil an chraic?" ar sé. "Craic?" a d'fhreagair Colm. "huh, ní mórán craic a bhí agamsa le cúpla lá anuas."

"Tuige?"

"Cuireadh mo nia as Baile Átha Cliath inné agus gan é ach scór bliana d'aois, go ndéana Dia grásta air"

Chroch Seáinín a dheiseal amach chuig Colm agus chraith lámh leis. "Is bocht an scéal é sin, a mhac. Níor mhaith liom do thrioblóid" ar sé go

híseal. D'ardaigh Colm a chloigeann. "Ní thuigim cén fáth a gcaithfidh an bás a bheith ann ar chor ar bith" arsa Colm go brónach, "leis an mbrón agus céasadh croí a chothaíonn sé".

Bhuail smaoineamh Seáinín agus d'fhás sé ó splainc go tine mhór fhíochmhar. Bhí a phóca chomh folamh le cloigeann Choilm agus bhí sé spalpathe leis an tart. "Is scéal mór fada é, an fáth go bhfuil an bás ann" arsa Seáinín agus é ag cur glór dáiríre air féin. "Is rún daingean é, agus gheall mé don fhear a d'inis dom é nach n-inseoinn d'éinne".

"Muide!" arsa Colm le hiontas.

"Ach inseoidh mé duitse é mar gur chuir tú an cheist. Ní iarrfaidh mé ort ach deoch beag a cheannacht dom chun mo ghob a fhliuchadh"

"Cinnté!" arsa Colm agus dea aoibh anois air. "Dhá phionta Guinness ansin, a Mhaidhc" ar sé leis an bhfear óg caol a bhí ina sheasamh taobh thiar den chuntar. Fuair Maidhc na deochanna dóibh. Tharraing Colm a vallait óna phóca agus d'íoc sé as na deochanna. Ansin thosaigh Seáinín ar an scéal a insint. "Fadó fadó, sara raibh aon bhás ann...."

Bhí an dorchadas díbrithe ag solas meáite na gréine ar feadh lae eile. Bhí baile Ghlanúin fós ina chodladh lasmuigh den aon draíodóir ar an saol, mar a thugtaí ar an domhan ag an am sin, Bás. Bhí na héin ag canadh go binn bríomhar ó bharr na dtithe simplí cloch. Ní raibh sna tithe seo ach seomra amháin dorchá de bharr easpa fuinneoga agus bhí said clúdaithe ag ceann tuí le poll ina lár chun deatach an tinteáin a scaoileadh amach. Bhí tuairim is trí scór de na tithe seo sa

mbaile agus teach nua dhá thógáil gach mí beagnach. Cé go raibh daonra an tSaoil ar fad cruinnithe sa mbaile beag seo, bhí sé ag méadú go scioptha.

Bhí Bás ina sheasamh i lár an bhaile, díreach taobh amuigh de gheataí móra iarainn Impire an tSaoil, a bhí i gceannas ar an saol uile. Chreid muintir an bhaile go raibh cumhacht draíochta, dochreidte ag an Impire, níos mó ná ag Bás féin. "Huh" a smaoinigh Bás leis féin, "a leithéid de sheafóid!"

Ba é Bás an t-aon draíodóir ar an Saol. Ní raibh aon chumhacht draíochta ag an Impire. Dá mba mhaith leis é d'fhéadfadh Bás ceannas a ghlacadh ar an Saol ach ní fear uaimhianach é Bás, ní raibh aon fhonn air a bheith i gcumhacht. Ach maidir leis an Impire, ní fhéadfaí a chuid uaimhianta a shásamh.

Na céadta bliain roimhe sin, chuidigh Bás leis an Impire nó Séama teacht i gcumhacht. Ar phraghas maith, rinne sé draíocht agus lig sé air

Treasa ag Scoil Nua

le Ann Marie Ní Ghríofa

Bhí Treasa tar éis tosú ag scoil nua. Bhí gruaig fhada dhubh uirthi agus dath dearg tríthi. Ba cailín deas cineálta í. Ar an gcéad lá chuaigh chuile rud go maith. Rinne sí go leor cairde. Thosaigh sí ag dul thart leis na buachaillí, le daoine a bhí ag ól agus ag caitheamh toitíní. Tar éis píosa bhí Treasa ag caitheamh freisin. Oíche Dé Sathairn, chuaigh said amach chuig an dioscó. Bhí an chraic go láidir. Níor thaitin ól le Treasa mar sin bhí oráiste aici. Thug sí a deoch do Chaitríona an fhad agus a chuaigh sí chuig an leithreas. Bhí Caitríona ag gáire ach ní fhaca sí Cian ag cur drugaí síos san oráiste. Bhí Caitríona agus Cian ag troid le fada mar bhuail Caitríona deirfiúr Chian. Nuair a tháinig Treasa ar ais ón leithreas thóg sí a deoch arís. Nuair a bhí an deoch ólta aici, ní raibh sí ag aireachtáil ró-mhaith. Bhí Cian sa gcoirnéal agus é ag féachaint uirthi ag damhsa. Thit Treasa as a seasamh agus bhuail sí a cloigeann in aghaidh dhórais an leithris agus bhásaigh sí.

féin gurbh é Séama a rinne an draíocht. Ansin bhagair Séama go n-úsáidfadh sé a chuid draíochta chun drochrudaí a dhéanamh mura ndéanfaí Impire an tSaoil de. Ghéill na daoine ar an spota. Bhí eagla an domhain orthu roimh chumhacht Shéama agus deineadh Impire de.

Thóg Séama pálás mór marmair dó féin láithreach. Ba marmar an t-aon rud ar an saol a bhí ábalta draíocht Bháis a stopadh – agus bhí faitíos an domhain ar Shéama go dtógfadh Bás a áit. Cé gur cairde maith a bhí sa mbeirt ó shin i leith, níor fhág Séama a phálás riamh ach chun siúlóid bheag a thógáil tríd an mbaile ag meánlae.

Bhí beirt gharda arda fhíochmhara ina seasamh os comhair an gheata, gan orthu ach sean-léinte dubha agus bristí liath mar chosaint ón ngaoth aduaidh a reofadh tinte Ifreann. Tharraing Bás an cochall a bhí ar a chlóca cadáis leith os cionn a chloiginn.

"Cén gnó atá agatsa anseo?" a d'fhiafraigh an chéad gharda de go mailíseach.

"Is mian liom labhairt leis an Impire" arsa Bás.

"Cé thú féin?" léim an dara fear isteach agus a lámha dúnta ina ndoim aige. Bhain Bás an cochall anuas dá chloigeann. "Is mise Bás" a scread sé. D'fhág an bheirt an bealach láithreach, gan fonn ar cheachtar acu fearg a chur ar an dara fear ba chumhachtaí ar an Saol.

Bhí an pálás marmair bán ag glioscarnach i solas na maidine. Bhí Bás anseo go minic cheana, ach ní ar chúis chomh tromchúiseach dó féin leis an lá inniu agus níor thug sé faoi deara fiú áilleacht na ndoirse órga a chuaigh isteach chuig an bpálás a bhí suite díreach taobh istigh den gheata. Bhí an pálás féin cheithre stór ar airde agus níos leithne ná sráidbhaile beag. D'éirigh sé go hard ós cionn tithe simplí mhuintir Ghlanúin agus bhíodh finscéalta ag muintir an bhaile faoin saibhreas agus faoin seoda a bhí coinnte laistigh den phálás.

Shiúil Bás isteach an doras. Bhí staighre ard, le marmar glas taobh istigh den doras. Lig sé eascaine faoina anáil agus thosaigh ar an staighre a dhreapadh. Bhí na céadta bliain a bhí caite aige ar an saol tar éis a ghlúine a fhágáil chomh dolúbtha le barra iarainn agus a dhroim chomh righin le seanscriú i mbolta meirgeach ach shroich sé barr an staighre ar deireadh. Rinne sé a bhealach trí dhóras ollmhór órga isteach go dtí cúirt an Impire. Spreag a chéad amharc ar an gcúirt go leor mothúcháin i gcroí Bháis. Mhóthaigh sé náire agus brón faoin gcaoi ar thréig an t-aon mhac a bhí aige, Cónó, a

thrust agus a chuid bróid tríd an ngadaíocht amaideach a rinne sé. "Cén fáth a ndearna sé é?" a dúirt sé leis féin. Nach dtugaim chuile shórt a bhíonn uaidh dhó?"

Ach bhí a ghrá dá mhac na mílte uaire níos láidre ná aon mhothúchán eile a d'airigh sé agus chaitheadh sé uaidh a chuid bróid chun iarraidh ar an Impire é a shaoradh ón bpríosún agus bheadh chuile shórt ina cheart arís.

"Á, a Bháis" arsa Séama agus é ag éirí óna shuíochán mór síoda agus airgid ag barr na cúirte. Ní raibh cúirt an rí aon phioc níos mó ná tithe na ngnáthdhaoine i nGlanún ach chuirfeadh a háilleacht mearbhall ort. Bhí pictiúir ghalánta den dúlra, seoda agus órnáidí órga ag clúdach na mballaí marmair dhearga agus an áit soilsithe ag na céadta coinne beaga ina seasamh ar ardáin faoin mballa.

Shiúil Séama amach chuig Bás a bhí fós ina sheasamh ag an doras. Chuir Séama a lámh amach chun í a chroitheadh le Bás, ach shéan Bás an comhartha cairdis.

"Tá mé anseo chun iarraidh ort mo mhac Cónó a scaoileadh saor" ar sé.

Tháing meangadh beag gáire ar éadan rocach Shéama, meangadh mailíseach. "Is mé Impire an tSaoil uile, a Bháis" ar sé agus é ag breathnú díreach isteach i súile Bháis. "Is é mo dhualgas aire a thabhairt do mo chuid daoine. Anois, inis dhom, dá scaoilfinn gadaí ar nós Cónó saor, an mbeinn ag comhlíonadh mo dhualgais?"

Chuir an dea-aoibh a bhí ar Shéama i dtaobh na faidhbe seo déistin ar Bhás ach ba é an sotal a bhí á thaispeáint aige ba mhó a chuir fearg air. Go dtí seo bhíodh eagla an domhain ar Shéama roimh Bhás ach bhí a mheon athraithe. "Rófhada i gcumhacht" a smaoinigh Bás.

"Ach nach cairde muid, comhghleacaithe?" arsa Bás. "Smaoinigh ar an méid a rinne mé duit..." "Agus íocadh tú go maith as" a bhéic Séama, rud nach ndearna sé riamh cheana ós comhair Bháis.

"Ar aon nós, fiú dá mbeinn sásta an slíomadóir lofa sin a shaoradh, ní fhéadfainn. Bhí sé gan aithne gan urlabhra tar éis bascadh a thug mo chuid gardaí dhó maidin inné. D'ordaigh mé dóibh é a thabhairt na mílte amach ón mbaile agus isteach sa bhForaois Mhór, áit nach raibh taiscéalaithe againn roimhe sin. D'fhág siad ann é agus is beag seans go mbeidh sé ábalta a bhealach a dhéanamh ar ais tríd an bhfásach crann sin chuig an mbaile arís."

Bhuail an tuisceant nach bhfeicfeadh sé a mhac arís go brách Bás ar nós scian a shá ina chroí.

Mhúscaill sé olc i mBás, rud nár tharla rómhinic. Bhí an bastard seo faighte i bhfad ró-shotlach amach is amach! Chroch sé a lámha amach roimhe chun geasa na péine a chur ar Shéama, geasa a chuirfeadh pian níos measa ná aon phian eile ar domhan ag rith trína chorp. Ach níor oibrigh sé.

"Á muipe a amadán" a gháir Séama. "Ní raibh tú ábalta do chuid cumhachta a úsáid riamh. Ní raibh an gliceas ionat agus anois níl ionat ach seanfhear searbh." Chroch Bás méir amháin ar a dheiseal i dtreo Shéama. Bhí sé ag anáil go trom le teann feirge.

"Geallaimse dhuitse, a Impire" ar sé go maslach "go dtaispeánfaidh mé duit cé hé an t-amadán! Sciobfaidh mise do chuid daoine ó d'impireacht aoibhinn, duine ar dhuine, mar a sciob tusa mo mhac uaimse, go mbeidh deireadh an tSaoil ann!"

Chas Bás ansin agus d'fhág an pálás le fuadar nach samhlófa le fear dá aois. D'fhág sé an baile agus síos leis ó dheas trasna na machaire fiáine lasmuigh den fhoraois ar feadh leathmhíle go dtí gur shroich sé abhainn a ghearr tríd an tírdhreach ar a bealach thar easa chun na farraige móire.

Thiocfadh Bás anseo go minic chun é féin a shuaimhniú, mar ní raibh tada ab fhearr leis ná ceol rithimiúil na habhann a bheith ag líonadh a chluas, an fíoruisce úr a bheith ag cuimilt a chos lom agus solas na gréine a bheith ag glioscarnach ar nós réalta ar dhromchla an uisce ghlain. Ach ní dhéanadh aon ní Bás a shuaimhniú inniu.

Bhí pluais bheag creimithe ag uisce na habhann thar thréimhse na gcéadta bliain taobh thiar den eas, a bhí chomh hard le Bás féin. Isteach le Bás sa bpluais. Bhí an ghráin agus an fearg a mhothaigh sé i leith Shéama ag rith ina chuid fola. "Beidh aiféal ar an mboc sin!" a dúirt sé ina chloigeann arís agus aríst eile.

D'fhan sé ina shuí sa phluisa ar feadh scaithimh go dtí go bhfaca sé tríd an uisce a bhí ag tuirlingt den eas go raibh an ghrian i lár na spéire. "Sea" ar sé leis féin, "beidh Séama amuigh ar a shuílóid laethúil sa bhaile anois, scartha ó chosaint a pháláis mharmair. Níl aon eagla air romham, cé gur cheart dhó" a gháir sé go holc.

Bhí sé ar intinn aige a chumhacht a úsáid chun an t-anam a ghoid ó chorp Shéama, ach chuir an smaoineamh fiú eagla ina chroí mar nár úsáid sé a chumhacht chun dochar ar an scála seo a dhéanamh riamh cheana. Ach dhóigh tine a fhuatha adhmaid an fhaitis.

Chroch sé a chuid lámha amach roimhe agus lig cead dá anam féin a chorp a fhágáil, mar a bhí déanta aige na céadta uair cheana. Is mar seo a bhíodh a chuid draíochta fíor éifeachtach. Rinne a anam a bhealach chuig an mbaile.

Bhí sé dofheicthe. Shiúil sé isteach chuig lár an bhaile. Bhí Séama díreach ar a bhealach amach trí gheataí an phálais. Thug Bás faoi. Thriail sé anam Shéama a shú óna chorp. Rinne an t-anam iarracht é féin a chosaint.

Thit corp Shéama ina laige. Rith slua daoine chun cabhrú leis. Rinne Bás iarracht mhór amháin eile an t-anam a shú amach. Phléasc an ghrian agus clúdaíodh an spéir le tine olc Ífrinn. Bhuail splanc ghorm tintrí corp Shéama agus d'fhág a anam é.

"Agus ó shin i leith sciobann Bás anam ón Saol nuair is mian leis, tugann ar ais chun a phluaise é agus an t-olc agus an brón ag fás ina chroí i gcónaí"

Bhí súile Choilm leáite le hiontas. Chaith Seánín siar blogam deiridh a phionta Guinness agus d'éirigh sé óna shuíochán. "Slán agat anois, a mhac agus ná hiniis an scéal sin d'éinne, an dtuigeann tú?"

"Ó tuigim" arsa Colm agus é fós leath faoi dhraíocht ag scéalaíocht Sheánín. "Ní bheidh deoch eile agat an mbeidh?"

"Ó ní bheidh" arsa Seánín agus é ar a

An Cheathrú Rua

Gearóidín de Bhailís

Is mise An Cheathrú Rua

Tá mé anseo,

Bíonn daoine mo ghortú, ag seasamh orm

Mo phlúchadh lena gcuid páipéar,

Bíonn mé báite ag an bhfarraige

Bíonn mé bodhraithe ag na scéalta

Bíonn an oiread meáchain orm ag na tithe

Ach tá mé anseo!

Le mo ghleannta beaga,

Mo chrainnte áilne,

Ainmhithe deasa i mo chuid gruaige.

Dia dhaoibh, tá mé anseo.

bhealach amach an doras. Chomh luath is a bhí an doras dúnta tharraing Seánín vallait Choilm óna phóca.

"Ba phléisiúr do chuid comhluadair" ar sé leis féin agus é ag gáire. ■

Oíche

Tracey Ní Chonghaile

Réalta sa spéir

ag scalladh anuas

ar an uisce,

an bóthar cosúil le gloine.

Tá na réalta ar nós coinneal

lasta sa spéir

scaipthe ar phluid dubh,

gan deireadh ar bith.

Tá an féar fuar fliuch

agus tá gach rud ciúin,

gan aon ghaoth,

gan aon teas.

Oíche álainn,

oíche dheas.

Báisteach 's Gaoth

le Diarmaid Ó Ceallaigh

Oíche dhubh dhorchá,

Báisteach 's gaoth,

Tá fear gan beocht

Ar an mbóthar ag luí.

I lochán bheag dhearg

A cheann ag snámh,

Sileann a shaol

Ar an mbóthar go mall.

Tháing críoch leis an ngaoth,

Stop an bháisteach;

Ach i mo chroí

Go deo beidh siad sáite.

M'Athair

le Beartla de Búrca

Thosaigh sé nuair a bhí mé beagnach cúig. Fuair m'athair bás. Nó sin a chuala mé ag an am. Ní raibh mórán eolais agam faoi m'athair ag an am. Bhíodh mé sa leaba sular tháinig sé abhaile gach oíche, agus bhí sé imithe sular éirigh mé gach maidin.

D'imigh muid ar ais go dtí an phríomhchathair tar éis do m'athair bás a fháil.

"Bhí mé ag iarraidh a dhul ar ais go dtí an phríomhchathair ar feadh na mblianta" a dúirt mo mháthair nuair a chuir mé an cheist uirthi cén fáth. "Ach bhí orm fanacht le d'athair go dtí go bhfuair sé bás."

"Cén bealach a bhfuair sé bás?" an cheist a bhí agamsa. Ach ní raibh mo mháthair sásta tuilleadh cainte a dhéanamh faoi m'athair ag an am sin. Ní raibh sí sásta caint faoi ag aon am nuair a bhí mise ann.

Bhí go leor airgid ag mo mháthair nuair a bhí mé ag fás aníos. Bhí mé in ann an bheatha ab fhearr sa phríomhchathair a ithe. Bhí mé in ann dul go dtí na scoileanna is fearr. Ach fós bhí rud éigin nach raibh ceart agus ní raibh mé sásta sa bpríomhchathair mar gheall ar an rud sin. M'athair. Bhí mé ag iarraidh a fháil amach cén fáth nach raibh aon duine sásta labhairt liom faoi. An raibh sé tar éis rud an-dona a dhéanamh?

Cúpla mí tar éis di teacht ar ais go dtí an phríomhchathair, phós mo mháthair tiarna talún a raibh

go leor talún aige gar don phríomhchathair. Ní raibh sé sásta teacht agus fanacht sa phríomhchathair agus ní raibh mo mháthair sásta an phríomhchathair a fhágáil. Mar sin, ní fhaca siad mórán dá chéile. Ba chuma leis an tiarna. Ní raibh sé ag iarraidh mo mháthair a phósadh ach amháin go raibh sí ina cara maith ag an rí. Ag an am seo, ní cheapainn go raibh aon ghrá ag mo mháthair don tiarna. Fuair sé bás cúpla mí ina dhiaidh sin agus fuair mise an talamh ar fad.

Phós mo mháthair an rí Malbar cúpla mí tar éis don tiarna bás a fháil. D'imigh mé chun fanacht ar an talamh a bhí agam agus is ansin a chaith mé an chéad deich mbliana eile. Ach cé go raibh gach rud agam a bhí mé a iarraidh, ní raibh mé sásta. Bhí mé fós ag iarraidh a fháil amach faoi m'athair. D'imigh an t-am antapaidh orm agus bhí cúig bhliana eile imithe sula raibh mé in ann dul amach sa saol ag iarraidh a fháil amach faoi m'athair.

Bhí go leor airgid agam ón talamh agus d'úsáid mé é sin. Ní bhfuair mé amach tada.

Tar éis tamaill d'fhág mé an phríomhchathair agus d'imigh mé go dtí baile beag a bhí in aice leis an áit a raibh muid nuair a fuair m'athair bás. An baile Anness. Ach ní raibh mé in ann tada a fháil amach ansin. D'imigh mé abhaile agus cheap mé nach bhfaighinn aon ní amach. Ach ansin tháinig an seanfhear go dtí mé.

Ní lá deas a bhí ann an lá ar tháinig an seanfhear go dtí mé. Bhí sé ag báisteach taobh amuigh agus bhí mé sa seomra suite, i mo shuí in aice le tine bhreá ag ól uisce agus cé go raibh leabhar i mo lámh, ní raibh mé ag léamh. D'imigh mé chomh fada le doras an tseomra suite chun gloine eile uisce a fháil agus nuair a d'iompaigh mé ar ais chuig an tine bhí an seanfhear ina shuí in aice leis.

"Cé thusa agus céard atá tú a dhéanamh anseo?" a bhéic mé

D'iompaigh an seanfhear i mo threo go mall. Bhí sé fíorshean. Bhí trí scór bliain caite aige ar an saol seo má bhí lá. Thit an ghloine uisce as mo lámh agus rug mé ar shlat adhmaid a bhí in aice leis an doras.

"Cé tú féin?" a bhéic mé i nguth cruá. Bhí maide adhmaid aige féin. Maide siúil agus bhí sé gléasta go maith.

"An gceapann tú go mbeidh tú á iarraidh sin?" an cheist a chuir sé i nguth bog.

Cé tú féin?" a bhéic mé arís. Thosaigh sé ag gáire.

"Tá tú ag iarraidh a fháil amach, nach bhfuil?" a dúirt sé. D'iompaigh sé ar ais chuig an tine. Chaith sé tamall fada gan tada a rá agus ansin dúirt "Is mise an Draíodóir Bán". Stop sé sin mé.

"Céard is féidir liom déa.....?" a thosaigh mé.

"Tada"

"Cén fáth a bhfuil tú anseo mar sin?" an cheist a chuir mé. "Mura